

SINAV

İlköğretim Okulu'nun sekizinci sınıf öğrencisiydi Malik. Hem de ne öğrenci! Hem çalışkan, hem disiplinli, hem saygılı, hem de yüreği sevgiyle dolu, uyumlu, herkesle, her şeyle barışık... On beş yaşına girmiş, öylesine de yakışıklı bir delikanlı olmuştu ki! Hafif dalgalı, simsiyah saçları, genişçe alnı, kalın kaşları, uzun kirpikleri ve etkileyici bakışlara sahip sevgi fişkıran elâ gözleri, sevimli kalkık burnu, her daim gülümseyen ağzı, bakımlı dişleri, etli dudakları, ölçülü yüzü, pırıl pırıl cildi, uzunca boyu, genişçe omuzları! "Allah, sevmiş de yaratmış!" denilen türden harika bir görünüm...

Keşke, her şey böyle görüldüğü gibi olsaydı! Ama ya bacakları? Doğuşandı, böyle gelmişti dünyaya. Ailesi, çocukluğu süresince hastanelerin, hekimlerin abonesi oldular; tüm olanaklarını seferber ettiler Malik'i yürütebilmek için. Ama ancak iki koltuk değneği ile yürüyebilmesi mümkün olmuştu. "Tekerlekli sandalyeye mahkûm olmadı ya! Buna da şükür! Ne yapalım, yazgı..." diyerek bu gerçeği herkes kabullendi sonunda... Ama bacaklarındaki o güçsüzlük, eksiklik sanki beynine, zekâsına çok büyük bir artı olarak eklenmişti. Büyüdükçe, geliştikçe öylesine akıllı, mantıklı, kişilikli bir çocuk olmuştu ki; davranışlarıyla, başarılarıyla onu tanıyan büyük, küçük herkesin takdirini, hayranlığını kazanmış, çok sevilmişti.

Malik'in altı yaşını doldurduğu yıl babası kasabalarındaki tek okula gidip oğlunun kaydını yaptırdı. Okulun rehber öğretmeniyle de özel bir görüşme yaptı. Oğluyla ilgili endişelerini, korkularını dile getirdi, karşılıklı konuştular: "Acaba oğlum bacaklarındaki sorun nedeniyle komplekse kapılır, tamamen başarısız olur mu?" "Herhalde aşağılık kompleksi dediğimiz duygudan söz ediyorsunuz. Her insanın ruhunda çekirdeği bulunan yetersizlik ve noksanlık duygularıdır bunlar. Birey, varlığının noksanlığında küçüklük, tâbi olma, sefalet düşüncelerini bulur ve onu boğmaya çabalar. Bir organ kusurundan kaynağını alan bu aşağılık duygusu; ruhsal gelişmenin biteviye kamçılanmasından oluşur. Kusur ve organ zayıflığı ruha yansır ve onu sarsarak manevi enerjileri kamçılar." "Hocam çok güzel konuşuyorsunuz ama benim anlayacağım türde daha basite indirgeseniz! Sizce benim oğlum, bu haliyle hem öğrenciliğinde hem de yetişkinlik döneminde başarılı bir birey olabilecek mi?" "Konuşmamı bir sonuca bağlıyorum. Bedendeki bazı zayıflıklar, kusurlar bir kuvvete dönüşebilir ve koruyucu bir telafi işlemi oluşabilir." "Bunların örnekleri var mı hocam?" "Ne demek, tabii ki var! Deha düzeyindeki bestekârlığı ile tüm dünyanın hayranlık duyduğu BEETHOOVEN, ileri düzeyde duyma engelliydi. Yine tüm dünyanın tanıdığı ünlü ozan Lord BYRON, danstaki üstün maharetine karşın total bir bireydi." "Çok sağ olun hocam, bu verdiğiniz örnekler bana yetti de arttı bile! Tüm endişelerimi, korkularımı giderdiniz. Benim oğlumun da başarılı olmaması için hiçbir neden yok. Tekrar teşekkür ederim!"

Okula ilk başladığı günden beri derslerinde hep açık arayla en başarılı öğrenci olmuştu Malik. Diğer tüm arkadaşları onun ardından ikinciliği elde etmek için yarışmışlardı sürekli. İllerindeki bir yerel TV kanalı ile İl M.E. Müdürlüğü'nün işbirliği ile okullar arası bilgi yarışması düzenlenmişti. Kasaba okulunun da bu yarışmaya katılacağı ve okulu temsil edecek üç öğrencinin, tüm Sekizinci sınıf öğrencileri arasından bir sınavla seçileceği haberleri yayıldı kulaktan kulağa. Okul yönetimi de bu sınavın cumartesi günü sabah dokuz buçukta yapılacağını ve gecikenlerin de asla sınava alınmayacağını duyurdu. Kabına sığamaz oldu Malik. Öncelikle okulundaki bu sınavı birincilikle kazanacak daha sonra da sırasıyla ilçe okulları arasındaki yarışmaları başarıyla geçecek ve il merkezinde yapılacak yarışmalarda da kendini gösterecekti. Yeteneklerini ve başarılarını kasabasının dışına, çok geniş bir kitleye duyurmuş olacak, TV yayınıyla da pek çok kişi tarafından tanınacaktı. Nedendir bilinmez, hep öyle olmamış mıdır? Başarılı olanı kıskananlar, çekemeyenler çıkmamış mıdır? Düşmanlık, kin beslememişler midir? Bazen gizliden gizliye, bazen de açıktan açığa...

Cuma günü akşamı sekizinci sınıfın en çalışkan üç erkek öğrencisi Malik, Sami ve Rafet okul dönüşü evlerinin yolunu tutmuşlardı. Aralarında sözleştiler; ertesi sabah erkenden hazırlanıp sekizde evden çıkacaklar birlikte okula gidecekler ve sınava katılacaklardı. Malik, evinin önünde

onlardan ayrıldı. Yalnız kalan iki arkadaş, sessizce biraz ilerleyip; yolun kıyısındaki ağaç kütüğünün üzerine oturdular. Rafet: "Bu sınavda da her zamanki gibi Malik yine birinci olur. Diğer şubenin birincisi olan ebenin kızı Mine de ikinci olur. Senle biz de üçüncülük için yarışırız. Yani ikimizden biri elenir anlayacağım!" Sami: "Doğru söylüyorsun, bıktım artık bu kısır döngüden. Ama bunu kırmanın bir yolu olmalı değil mi?" Bir süre sessiz kalan Sami devam etti: "Aklıma bir şeyler geliyor ama bilmem ki sana güvensen de söylesem mi?" Rafet: "Ne diyorsun sen? İnan ki kalbimi kırıyorsun. İlk üçe girmek için yapamayacağım şey yok benim, bunu bil! Özellikle de seninle birlikte olduktan sonra!" Sami kafasında oluşturduğu plânı bir nefeste Rafet'in kulağına fısıldadı. Rafet'in ağzı kulaklarına vardı. Bu işe akli yatmıştı. Çok kolay olacaktı bu iş, sonunda başaracaklar, yılların kısır döngüsünü kıracaklardı...

Cumartesi sabahı anlaştıkları gibi erkenden kalktılar, hazırlandılar. Pırıl pırıl güneşli, esintisiz, sakin, çok güzel bir bahar günüydü. Saat tam sekizde Malik evlerinin önüne çıktı, ormandan gelen, renk renk açan bahar çiçekleri ve gül kokularıyla yüklü taptaze bahar havasını derin derin soludu. Koltuk değneklerine yaslanarak iki arkadaşını beklemeye koyuldu. Sami ile Rafet de hemen göründüler. Kasaba dışına uzanan, bir buçuk km lik okul yolunda şen, şakrak sohbet ederek aheste aheste ilerlemeye başladılar. Okul yolunu yarılamlışlar, kasabanın kıyısındaki parkın yanına ulaşmışlardı. Bu erken saatte, ortalıkta da tek bir kişi bile görünmüyordu. Sami: "Çok erken çıkmışız yahu! Baksanız ya, bizden başka gelen hiç kimse yok! Şu bomboş parka girsek, oyuncaklara, salıncaklara koşsak; çocuklar gibi özgürce eğlensek; biraz moral depolasak diyorum. Nasıl olur? Ne dersiniz?" Rafet de: "Çok iyi olur yahu! Hay aklınla bin yaşa sen!" Malik de arkadaşlarının bu coşkusuna istekle katıldı. Üç arkadaş parka daldılar. Tahterevalliler, barfiksler, kaymalar ve de canım salıncaklar... Mutluluklarına diyecek yoktu üç arkadaşın. Hele Malik, arkadaşlarının özel ilgisi ve yardımları ile eski yıllarda, çocukluğunda bile yaşamadığı denli kendinden geçti, dolu dolu eğlendi...

Sami bir anda: "Eyvah yahu, amma da dalmışız(!) sınava da yalnızca yirmi dakika kalmış! Hadi önce su içelim, şu tuvalette de ihtiyacımızı giderelim sonra da okula yönelelim. Ancak yetişiriz." Park tuvaletlerine girerken Malik, koltuk değneklerini bitişikteki park duvarının üzerine koydu ve iki elleriyle duvara tutunarak tuvalete girdi. Arkadaşları hemen dışarı fırlamışlardı. Sami: "Biz hemen koşuyoruz. Senin de gelmekte olduğunu öğretmenlere söyleriz. Sen arkadan gelirsın!" Birkaç dakika sonra dışarı çıkan Malik; bir de ne görsün? Duvarın üzerindeki koltuk değneklerinin yerinde yeller esiyordu. İki eliyle park duvarına dayanarak eğildi; aşağıda çağıldayarak akan dereye baktı. İki değneği de suya yakın bir yerde öylece duruyorlardı... En yakınından gelen bu ihanet ve kötülük onu çok şaşırtmıştı. İnsanın, yaşamda hangi köprülerden geçeceğini, hangi köprüleri ise yıkacağını çok iyi bilmesi gerektiğini düşündü...

Öğrenciler sınav salonundaki yerlerini almışlardı. Komisyondaki öğretmenler henüz gelmeyen Malik'in yokluğuna şaşırılmışlar, işi ağırdan alıyorlardı. "Arkadaşınız Malik'i göreniniz yok mu? Hastalanmasın, başına bir iş gelmesin? Haberi olan yok mu?" Sadece sessizlikti onları yanıtlayan. Komisyon başkanı: "Eh, ne yapalım, biz de sınava başlayalım artık!" İşte tam o anda kapı sertçe vuruldu ve Malik nefes nefese, kan ter içinde, duvara tutunarak içeri sürüdü ayaklarını. Ellerinindeki tüm deriler yüzülmüş, gömlek ve pantolonunun ön yüzü lime lime olmuş, dirsekleri, dizleri tamamen ortaya çıkmış, yer yer süzülen kanlara yapışan tozlarla berbat bir hâl almıştı. Öğretmenler koşular; bu en sevdikleri, en başarılı öğrencilerini kucakladılar, oturtular. Kimi ellerini, dirseklerini, dizlerini temizledi, ilâçladı, kimi de yüzünü sildi, su içirdi.

Sami ve Rafet onu sınıfın kapısında o halde görünce donakaldılar, Malik'in yüzüne bakamadılar; bakışlarını ondan kaçırdılar. Olanları anlatacağını ve kendilerini sınavdan attıracağını düşündüler korkuyla! Ama o, yüce yaratana, yazgısına bile isyan etmemişti, kin duymamıştı. İyi biliyordu ki; kin insan yüreğine yükü. Bağışlamak, hoş görmek ise en insani duygu! Ne demişlerdi dini önderlerimiz: *"Affetmek ve unutmak iyi insanların intikamıdır."(1) *"Sana kötülük yapanı, iyilik yaparak cezalandır!"(2) Gözlerini yere sabitleyen arkadaşlarının utançtan kızaran yüzlerini görmek

bile Malik'in yatışmasına yetip artmıştı. Gönül yüceliğiyle, gülümseyerek onlara baktı; ardından da sınav komisyonundaki öğretmenlere döndü ve: "Ben de sınava hazırım. Geciktiğim için özür dilerim. Parkta biraz dolaşmış, tuvalete girerken de koltuk değneklerimi duvarın üzerine özensiz bırakmışım. Çıktığımda onları derede gördüm. Hafif rüzgârla aşağı yuvarlandıklarını sanıyorum(!) Park duvarına tutunarak yola çıktım. Kaldırım taşlarıyla kaplı bu yolda da ellerimle, dirseklerimle, dizlerimle süründüm, ancak gelebildim. Yoldan hiç kimsenin, hiçbir taşıtın geçmemesi de benim şanssızlığım oldu..."

Her zaman olduğu gibi sınavda Malik yine birinci, Mine ise ikinci oldu. Yaptıklarının ortaya çıkacağı korkusundan mı yoksa çektikleri vicdan azabından mı, utançlarından mı, nedendir bilinmez; ne Rafet ne de Sami üçüncü bile olamadılar. "Eden bulur!" dememişlerdi boşuna... Sürpriz bir kız öğrencinin üçüncülüğü ile okulu bilgi yarışmalarında temsil edecek üçlü belirlendi. Malik'in liderliğindeki bu üçlü, ilçe okulları arasında rahatlıkla birinciliğe ulaştı. İldeki yarışmalarda da yarı finale kadar yükselerek kimsenin beklemediği büyük bir sürprizi gerçekleştirdiler. TV yayını ile de pek çok insanın tanıdığı kişiler oldular. Tüm kasabalı, herkes çok mutluydu, özellikle de Malik...

Aradan yıllar geçti, her gün servis aracıyla ilçeye gidip gelen Malik, Anadolu Öğretmen Lisesini de birincilikle bitirdi. Katıldığı Üniversite sınavları da çok iyi geçmişti üstelik. On dokuz yaşını da doldurmuştu artık. Kısa bir süre önce katılmış olduğu Kamu Personeli Seçme Sınavında aldığı çok yüksek puanla da kendi ilçesindeki spor salonuna memur olarak ataması yapıldığında mutluluktan uçmuştu adeta. Salon girişindeki minik odasında hem danışmaya hem de telefonlara bakıyordu. Tüm bu başarılarını kutlamak için bir program düzenlemesi için kasabadaki arkadaşları, aile yakınları sıkıştırıyorlardı Malik'i. O hafta sonu halasının oğlu minik Egemen'in sünnet düğünü vardı. Malik de birkaç şişe rakı ile bir iki kasa bira alarak arkadaşlarına ikram etmeyi uygun gördü. Akşamüzeri hep birlikte düğün evinin bahçesinde uzun bir masanın çevresinde oturmuşlar, yiyip içiyorlar, karşılarında çalıp söyleyen müzisyenlere eşlik edip eğleniyorlardı.

Malik bir ara başını kaldırıp halasının evine baktı. Aman Allah'ım, evin üst katındaki pencerede bir kız, güzel mi güzel! Hem de gözlerini dikmiş kendisine gülümseyerek bakıyor! Bu güne kadar hiç görmediği bu sapsarı saçlı, güzeller güzeli kız herhalde düğün için dışarıdan gelen bir konuk olmalıydı. Bir anda çarpılan, yüreğine ateş düşen Malik de kıza sevdalı bakışlarla baktı, baktı ve başıyla hafif bir selâm verdi. Selâmına karşılık geldi anında. Dakikalar, saatler boyu gözlerini alamadılar birbirlerinden. Sevdalı denilen o büyümlü duygu sağanağı karşılıklı aktı, aktı, aktı... Malik'in arkadaşları birçok kez oyun oynamaya kalkmışlar, dolaşmışlar, tuvalet ihtiyaçlarını gidermişlerdi. Oysa kendisi hep oturmuş, hiç kıpırdamamıştı, hemen arkasındaki minik fidanın dalları arasında gizlenmiş gibi duran koltuk değneklerine hiç elini uzatmamıştı. Ama artık içtiği birkaç biranın yarattığı baskıya direnecek gücü kalmamıştı. Acilen tuvalete ulaşmalıydı. Acı gerçek, böylesi bir anda bile kendisini gösterecek denli kötü huyluydu. Gözlerini penceredeki o meçhul kızın bakışlarından kaçırıldı; başını önüne eğdi; masaya tutunarak ayağa kalktı; ardındaki fidanın içinden koltuk değneklerini tek tek aldı ve yavaşça uzaklaştı gitti.

Pencereden bakmakta olan Perihan, dondu kaldı bir anda, nefret kusan bakışlarını Malik'in koltuk değneklerine sabitledi. Malik gözden kayboluncaya kadar sürdü bu donukluğu, şaşkınlığı. Ama Malik'in, gözünün önünden çekilmesiyle birlikte büyük bir yalnızlığın, boşluğun içine yuvarlandığını duyumsadı. Malik yoksa dünya neye yarardı? Onsuz bir yaşam anlamsızdı. Malik'in o gülümseyen, güzel yüzünü, sevgi yüklü, sınımsız bakışlarını özlemeye başlamıştı bile. O koltuk değneklerine duyumsadığı o kısa süreli nefret duygusu da bir anda uçtu gitti. Bu güne değin yalnızca Malik'e destek olan o değnekler onların sevdalarının da birlikteki yaşamlarının da temel desteği olmayacaklar mıydı? O dost değnekler de sevgiyle canlandılar gözünde. Evet, tamamen emindi; Malik'i o koltuk değnekleriyle birlikte seviyordu. Hem de hep sevecekti ömür boyu...

Onu yitirmişçesine korkuyla, telâşla yerinden fırladı; ev sahibi ve okul arkadaşı Elif'i aramaya koyuldu. Ama ara ki bulasın! Tam zamanında da nerelere kaybolmuştu bu kız? Neyse ki sonunda

sünnet çocuğu Egemen'in ablası olan arkadaşı Elif'i evin mutfağında buldu. Konuklara sunulan ikramların servisinde, annesine ve diğer kadınlara yardımcı oluyordu. Yaklaştı ve kulağına fısıldadı: "Seninle hemen konuşmam gerekiyor ama baş başa, yalnız! Hem de derhal!" Arkadaşının endişeli ama kararlı bakışlarından ürken Elif sessizce başını salladı, ellerini kurularak kendi yatak odasına yöneldi, Perihan da peşinden. Oda kapısını kapar kapamaz; gözyaşlarıyla sarsılan Perihan arkadaşına sarıldı. Hiç meyve vermeyen çınar ağacına benzetilir dostluk; ama böylesi bir anda, gölgesine sığınılması bile yetip de artmıştı... Arkadaşının kulağına hıçkırıklarla fısıldadı: "Bir anda kara sevdaya tutuldum ben, yıldırım aşkına! Yardım et bana ne olur!" Olanları ve sevdiğini bir çırpıda sıralayıverdi arkadaşına. Bu kez de donakalan Elif'ti. "Ama Malik bu, dayımın oğlu! Duygularından emin misin sen? Geçici duygularla kimsenin incinmesini, zarar görmesini hiç istemem doğrusu." Perihan kararlılıkla, kendinden emin konuştu: "Her türlü özveriyi uğruna gösteremeyeceğim birini, boşu boşuna yüreğimde taşımam ben. Onu ölesiye seviyorum. O tertemiz, güzel yüzü, iyiliklerle dolu yüreğinin duygularını yansıtan o sıcak mı sıcak bakışları hiç aklımdan çıkmıyor. Yalnızca dış görünüşünü değil, onun içini de görebiliyorum ben. Yüreğimi ve sevgimi, onun gibi hak eden birine verebilirim ancak! Değer bilenlerle paylaşılacak bir yaşamın da çok güzelleşeceğini biliyorum. Ama çekti gitti bir anda, sanki bir daha onu hiç göremeyecekmişim gibi bir korku düştü yüreğime. Yardım et bana ne olur?" "Kararlılığın ve açık sözlülüğün çok güzel! Ne demiş ünlü düşünürümüz? *Mutlu olmayı yarına bırakmak, karşıya geçmek için nehrin durmasını beklemeye benzer... Nehir asla durmaz!"(3) Perihan'ın yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını kendi mendiliyle kurularak Elif, onu öptü ve hiç konuşmadan hemen evden dışarı koşarcasına yürüdü gitti. Ardından bakakalan Perihan da kendini toparlar toparlamaz peşinden...

Malik ise ihtiyacını giderdikten sonra heyecanla, özlemlerine yerine dönmüştü. Oturmadan önce başını kaldırmış, gözlerini o pencereye yöneltmişti. Ama ne yazık ki bir anda kendisini çarpıveren, gönlündeki tahta kuruluveren o meçhul güzelin yerinde yeller esiyordu. Evet, evet emindi, kendisini bu haliyle, değnekleriyle görür görmez vazgeçmişti, çekip gitmişti sevdiği. Yıllardır bedeninin bir organı gibi benimsediği dost değneklere ilk kez kırgınlıkla baktı ve de güçsüz, işlevsiz bacaklarına... Hemen yan taraftaki kendi evlerine doğru yöneldi, gitti. Odasındaki yatağına uzandı yavaşça. Başucundaki minik el radyosunun düğmesine bastı. Kulağına hafif hafif gelen ağır sanat müziği melodileri ile birlikte düşüncelere daldı. İçinden bir ses yüreklendiriyordu onu: "Umudunu yitirme! Yitirilen umutlarla birlikte her şey de yiter gider..." Çocukluğundan beri onlarca, yüzlerce sınava katılmış, her birinden alınmış akıyla çıkmış, başarıdan başarıya koşmuştu. Ama yaşamın kendisi başlı başına bir sınav değil miydi? Hem de sınavların en büyüğü! Yaşamda başarılı olmak, mutluluğa ulaşmak değil miydi asıl olan? Asıl olan bu en büyük sınavı kazanmak ise kendisi için olası mıydı? Yaşlı gözleri kendi bedenini taradı, bakışları bacaklarında ve yanı başında duran değneklerde sabitlendi yine. O anda küçük el radyosundan duyulmakta olan melodiye kulak kabarttı. *"Kader, kime şikâyet edeyim seni, bilemem, bilemem, bilemem... Alnıma yazılmış yazısın; derinsin; silemem, silemem, silemem..."(4)

Dış kapıyı yumruklarcasına çalan ve "Malik, Malik, Malik nerelerdesin sen?" diye bas bas bağırarak yeğeni Elif'in sesiyle irkildi; koltuk değneklerini kavradı ve kapıya yöneldi. İçeri giren Elif'le burun buruna geldiklerinde: "Hemen şu sandalyelere çökelim, sana söyleyeceklerim çok önemli! Konuşum, okul arkadaşım Perihan'dan haberler getirdim sana!" dedi Elif. Malik'in ellerini avuçlarının içine alarak konuştu, yatılı lisedeki okul arkadaşı Perihan'ın söylediklerini, duygularını aktardı. Kulaklarına inanamayan, duyduklarıyla mutluluk sarhoşluğuna sürüklenen Malik: "Ya benim, Perihan'a karşı duygularım? Öylesine güçlü, öylesine yakıcı, kavurucu ki! Ama onun karşısına çıkmaya, söylemeye hiç cesaretim yok, hazır değilim buna." Elif onu yüreklendirdi: "Ne demiş ünlü düşünür? *'Hayatta duygularını ve sevdiğini söylemeyi erteleme! Çünkü hayat planladığın gibi gitmeyebilir, yarın hiç olmayabilir..."(5) Bilinci, güveni yerine gelen Malik; değneklerine yaslanıp ayağa fırladı ve evden dışarı attı kendini. İşte, Perihan da bahçe kapısından içeri girmiş; elektrik direğinin dibinde öyle duruyor; aydınlık yüzünde huzur ve güven veren bir tebessümle, o sevda yüklü, yakıcı bakışlarını gözlerine sabitlemiş sanki bir davet, bir çağrı bekliyor. Hızla ona doğru ilerledi, Perihan da yaklaştı. Birbirlerinin nefeslerini yüzlerinde hissediyorlardı

adeta. Yakından daha da güzeldi; yeşil gözleri, biçimli burnu, kibar ağzı, incecik dudakları, omuzlarına dökülen, dümdüz, altın sarısı saçları... “Hoş geldin Perihan!” diyebildi yalnızca. Onun da dudaklarından dökülen tek bir sözcük oldu: “Malik!” Yalnızca gözleriyle konuştular uzunca bir süre, yüreklerinden kopup gelen o fırtınalı duygular bakışlarıyla karşılıklı aktı bir kez daha... Bu duygu yüklü, anlamlı suskunluk, tüm sözlerden daha etkiliydi. Birbirlerinin gözlerinin derinliklerine dalan iki sevdalı yürek, birlikte aynı yöne baktıklarını ve birbirlerini tamamlayacaklarını anladılar. Yaşam boyu sürdürülecek mutlu bir birlikteliğin kararı bu sessiz bakışlarla onaylandı, karara bağlandı. İnsan yüreği ve beyni her engeli aşabileceğini bir kez daha kanıtladı...

Birbirlerinin ellerini sıkıca kavramışlardı. Malik’in gözlerinin içine bakarak fısıldadı Perihan: “Sana, sevdama, sevdamıza olan inancımı hiçbir zaman yitirmeyeceğim. Asla vazgeçmeyeceğim senden! Biliyorum ki vazgeçenler hep kaybeder...” Malik de fısıldayarak yanıtladı: “Bu güne değin sevdasız yaşadım ama inan ki senin sevdanı yüreğimde taşıyarak öleceğim...”

O anda yanlarından geçip gitmekte olan Elif gülümseyerek söylendi: “Minik karınca bile yükür gönüle, sevmeyince! Oysa filler bile karınca olur, devasa dağları aşar gönül, sevince... Artık, siz kendiniz durmak istesenez bile; sevdalı yürekleriniz asla duraklamayacak; mutlu sona doğru koşarak ilerlemeyi sürdüreceklerdir...”

*”Hz. MUHAMMED”(1) *”Hz. ÖMER”(2) *(MEVLANA)(3) *(Avni ANIL)(4) *(H. BALZAC)
(5)